

Kinderrechten – Kinderleed

Julia swipet van het ene youtube-filmpje naar het andere. Eigenlijk mag ze niet aan mama's iPad komen, maar die is er vandaag toch niet. Ze is op stap met haar vriendinnen; hun maandelijks shopdag.

En papa heeft ook niets in de gaten. Die zit weer eens tot over zijn oren in zijn werk. Hij hoort niets en hij ziet niets, want hij is met een 'belangrijke' zaak bezig. Het is altijd hetzelfde liedje met hem. Werk gaat voor, want dat gaat vaak om leven en dood.

Julia komt op de tweede plaats bij hem. Of erger nog: op de derde of vierde plaats! Dat is normaal geen probleem, hoor. Julia is er aan gewend. En zo heeft ze ook geen last van hem. Maar juist vandaag is dat anders. Zijn werk komt haar *he-le-maal* niet uit! Zo meteen begint het kinderfeestje van Joyce, in de manege. Daar verheugt Julia zich al wekenlang op. Ze heeft papa's jas, schoenen en autosleutels alvast klaargelegd. Om tijd te winnen. Maar die winst sijpelt tel voor tel weg. Het feest begint al over tien minuten en het is nog minstens acht minuten rijden...

'Pap,' moppert Julia, we moeten nu echt weg, anders beginnen ze zonder mij.'

Geen antwoord.

'Pahap, schiet nou op!'

'Ik heb je toch gewaarschuwd,' klinkt het uit de werkkamer. 'Als je me steeds stoort, wordt het alleen maar later.'

Julia ontploft bijna.

'Ik kom zo,' roept papa nog. 'Even geduld.'

Dat zei hij een half uur geleden ook al.

'Dat kan echt niet meer,' roept Julia. 'Ik moet *nu* weg.'

'Als je zo doet, ga je helemaal niet.'

Het zal toch niet waar zijn!? Woest stormt Julia de werkkamer in. 'Dit wordt het beste feest van het jaar. Dat laat ik niet door jou verpesten. Je hebt het beloofd en je moet nu meekomen.'

Papa draait zijn stoel naar Julia. 'Wat ben jij toch een verwend nest. Ik wou dat je eindelijk eens beseft hoe goed jij het hier hebt. Je hebt alles wat je hartje maar begeren kan, maar het enige wat ik van je hoor is gezeur en gedrein.'

Tranen schieten Julia in de ogen. Waar heeft hij het over? Ze vraagt hem nooit iets. Als ze wat wil regelen, gaat ze wel naar mama.

'Er zijn belangrijker zaken dan jouw verjaardagsfeestjes,' bromt papa. 'Deze e-mail moet dringend weg, anders raakt die man in China misschien nog dieper in de problemen.'

‘Jij bent alleen maar bezig met mensen aan de andere kant van de wereld,’ gilt Julia. ‘Jij hebt nooit tijd voor de mensen om je heen.’

‘Wat een onzin,’ zegt papa stug. ‘Als het echt nodig is, ben ik er wél voor je. Maar nu gaat dit voor.’

Julia kan haar oren niet geloven. ‘Jij hebt geen idee wat belangrijk voor mij is. Je weet amper dat ik besta!’

Nu is het papa’s beurt om uit zijn slof te schieten. ‘Ondankbaar nest. Jij denkt alleen maar aan jezelf. Besef je wel dat terwijl jij hier staat te janken omdat je vijf minuten te laat op een feestje komt, er in China een jongen met *echte problemen* zit, met *echt verdriet*? Zijn vader zet zich in voor de mensenrechten in zijn land en daarom hebben ze hem opgepakt. Ik moet nu een e-mail naar een bevriende advocaat sturen. Misschien kan die hem nog uit de gevangenis praten. Dus wacht jij maar netjes op je beurt. En niet zo’n pruillip, anders ga je helemaal niet.’

‘Ja maar...’ probeert Julia.

‘Is het nou nog niet duidelijk?’ buldert papa. ‘Stel je voor dat de politie mij om mijn werk zou oppakken; dan zou jij toch ook willen dat iemand zich om mijn lot bekommert? Of niet soms? Dus nou opgedonderd! Laat me met rust.’

Het dringt tot Julia door dat ze het feest van Joyce wel kan vergeten. ‘Stik,’ zegt ze uit de grond van haar hart. Dat ze zou willen dat de politie haar vader hier en nu komt ophalen, dat houdt ze maar wijselijk voor zich.

20 november 2013

Gerard Sonnemans